

Márton Ágnes

Hősöm

Mást nem bír X, csak a macskatévét nézi
nappalt éjszakává téve.
Ez bizonyos értelemben home office.

Patkányok Doom II-n játszanak, lövöldöznek,
Romero harap is, de csak a képernyő túloldaláról.
Csimpánzok vezényelnek a joystickkal, bele-
ragad a fogukba a jutalomkeksz.

Fekete vonalas, viharváró kék szárnytükör, szinte szürke.
Egy szajkó, csőrében gyalogcincér, majd fésűs
bagolylepke. Messzire hordja a tőlgymakkot
a fától, párat bele is kapirgál a földbe.
Fontos is a túlélés, mint vadászkuccmán a toll.

Repülni kell, csipni kell, fontosnak mutatkozni.
X csak hever, mosatlan takaróját
morzsázza. Nincs közönsége,
így maradhat medvenadrágban.
Lapulni kell. Skatulyázódni.
Kellene.

X megnevezi az oldaltöltős mosógép nem-kék
és nem-rózsaszín korszakait, de a NEM-es nevek
betagozódnak a történelembe, pörög a hiány.
Beragadnak a tárcsába a bolyhok, vékonyodik
minden réteg, merő fészlés, ha sodrod, semmi.

Gyerekkorában X úgy képzelte, macskák
is lehetnek tévébemondók.
Cirmos Kudlik Juli, fókaszín Takács Mari.
Kinyaúznak a dobozból,
az lesz a rend.

A mai haknizó
pazarló pancsernek tartja a sámánt,
rosszul könyvel.
Nem nyúlik hosszúra a műsorszünet,
és ingyen ordít a tigris is.